

Sjælland Rundt i slow motion

Af Lars Munck

Sidste år satte vi rekorder i mareridtssejlads og søsyge, men også i fart og resultat. Så måske var det derfor, vi alligevel besluttede at sende BB'eren af sted igen i år for at forsvare førstepladsen. Måske var det også fordi, at det er fascinerende på en drenget måde at presse sig selv ud over grænser på både den ene og anden måde. Besætningen var som sædvanlig Per, Axel og en ny fjerdemand, Allan, som viste sig at have et formidabelt nattesyn, der så ting, vi andre ikke anede eksisterede.

Arrangørerne af Sjælland Rundt gør ellers deres yderste for at skræmme deltagerne væk. Og det lykkes bedre og bedre for dem. I år var deltagerantallet igen rekordlavt (under 150) – og antallet der kom hele vejen rundt det laveste i mands minde. Med en kattepotteagtig sydlig vind og stærk nordgående strøm havde alle forventet at blive sendt nord om, dvs. alle undtagen arrangørerne. Det resulterede i totalt kaos i starterne. For slet ikke at tale om kaos ved færgetrafikken, hvor hele feltet væltede forbi hulter til bulter, mens færger hylede med hornet i bund. Og de ældre og tungere både, lå i færgetrækket i timevis i næsten ingen vind og modstrøm. For eksempel overhalede vi de gaffelriggede øvelsesbåde fra Svanemøllen inden, at de havde passeret Kronborg. Og de var startet to timer før os. Efter 20 timers sejlads udgik de. Da var de nået hjem til Svanemøllen.

Vi fik en skidt start, men undgik dog at kolliderede med andre. Og efterhånden lykkedes det os at få trimmet optimalt og få god højde og bådfart. Så vi overhalede mange både de første timer i Øresund, mens vi krydsede tæt langs land for at undgå den værste modstrøm. Per morede sig med at fotografere hvislende trimaraner og skød også nogle gode billeder af den anden BB'er i vores løb, som var langt foran os i starten. Men vi halede gradvist på den og vinkede farvel til den nede omkring Flakfortet. Siden så vi ikke mere til den BB'er. Klokken 21.16 nåede vi første meldepunkt ved Dragør – og da lå vi i spidsen af vores løb tæt forfulgt af en Banner 34. Den skulle vi siden se en del mere til.

Allan og Axel krøb til køjs, mens Per og jeg krydsede videre over Køge Bugt. Vi holdt fint Stevns, op, mens vinden døde mere og mere. Midt på natten var der vagtskifte. Vi skulle nok have skiftet lidt før, for vi var kommet temmelig tæt på en trafikrute, hvor skyhøje skibe strøg forbi os i hastigt tempo lidt for tæt på. Allan og Axel fik os væk fra kaos, og da jeg vågnede op, var vinden drejet mere agten tværs. Vi satte spileren og nærmede os i det grå morgenlys langsomt Møns Klint, der lyste gråhvidt op. Det begyndte at småregne, og det gik absolut ikke stærkt. Vinden døde næsten totalt. Og da vi havde Klintholm havn tværs kom den igen listende imod os på sine små poter. Vi så en Ylva agten ude starte motoren og vende snuden mod København.

Vi begyndt at regne på, hvor stærkt vi skulle sejle resten af turen for at holde os inden for tidsfristen på de 72 timer. Regnestykket sagde 4,5 knob i snit i timen. Og så stærkt var det efterhånden længe siden, vi havde sejlet. Der opstod en følelsesladet diskussion om, vi skulle vende om eller ej. Argumentet, at vi alligevel først skulle på arbejde mandag morgen, vandt. Og så kunne vi ligeså godt se, hvor langt vi kunne komme. Mad havde vi nok af. Og motoren lå alligevel i Helsingør.

Efterhånden friskede vinden også lidt, og loggen begyndte at være på vores side. Og så havde vi held til at krydse os forbi en stor X-agtig øse på bagsiden af Møn og op imod Grønsund. Det gav lidt humør. Og vi troede også stadig, at vi var i spidsen af vores løb. Da vi efter en lang formiddag med mange små krydsben i idylliske Grønsund nåede op til Farøbroen og meldte tiden 15.37, blev

vi revet ud af vores vildfarelse. Vi fik over mobilen at vide, at Banneren havde passeret 14.11. Og det forstod vi ikke en lyd af. For vi havde ikke set ham siden Dragør. Måske var han ikke klar over, at vi skulle udenom og ikke igennem Bøgestrømmen? Eller også sejler han bare hurtigt og usynligt i næsten ingen vind.

Hvorom alting er. Vi så ham igen, da vi mange timer senere passerede Storebæltsbroen. Det gjorde vi nemlig præcis samtidig kl. 01.31 – altså i bælgmørke. På det lange kryds gennem Smålandsfarvandet og Agersø Sund havde vi altså hentet mere end halvanden time på ham. Vi havde faktisk også passeret en hel del andre både, bl.a. fordi vi klogt og lidt heldigt valgte at gå tæt på Agersø, mens hovedparten af de øvrige dumt og uheldigt sejlede tættere på Sjællandssiden og nærmest røg ind i vindstille. Det var efterhånden temmelig mørkt, men Allan viste sig at have et formidabelt nattesyn og fik både øje på bøjer og konkurrenter med meget lidt blus på lanternen, som vi andre knapt anede. Vi sejlede mest på plotteren, der lyste op som et andet fjernsyn midt i natten.

Vi vagtskiftede igen og mens Allan og jeg krøb til køjs tiltog vinden. På et tidspunkt faktisk så meget, at jeg røg fra luv køje lige over i hovedet på Allan, der ikke virkede alt for begejstret. Jeg hørte svagt, at Per og Aksel diskuterede, om de skulle skifte til fokken eller rebe storsejlet. Jeg tror de rebede en kort periode.

Søvndrukne og alt for tidligt blev vi vækket igen til en solbeskinnet morgen over Storebælt. Efterhånden havde vi fået halvvind, og vi nærmede os Røsnæs. Bagfra fræsede både ind på os med spileren oppe, og vi blev sågar overhalet af svensk kapsejladsmaskine, hvor rorsmanden sad og drak morgenbajer. Jeg satte genakkeren og efter at have brugt op mod en halv time på at trimme den ind, begyndte vi at skyde fart. Vi passerede dem, der var sejlet forbi, og vi nappede en ordentlig klump både, som søgte ind mod land på den anden side af Røsnæs. Bl.a. fordi, at vi kunne gå noget højere med vores genakker end de kunne for spiler. Så humøret var ok, da vi passerede Snekkeløbet kl. 11.25. Nu 10 minutter foran Banneren og igen i spidsen af løbet.

Efter Sjællands Odde røg den store spiler op igen, og i dejligt sommervejr daskede vi ned langs nordkysten nu med vind fra agten.

Svag vind fra agten i en smal BB'er med en gammel klud af en spiler er ikke rasende fornøjeligt, så vi begyndte at skære op og ned langs kysten. Det gav større båd fart og var også en lille fordel i nogle timer, men begyndte så ikke at kunne betale sig. Den luskede Banner havde igen sneget sig forbi os, men vi havde held til endnu en gang at nå op til ham og presse ham så voldsomt i en spilerlufning, så hans barbarhal sprang med et ordentligt smæld. Det fik skipperen op af kahytten i hastige bevægelser skabte en del uro på Banneren. Og det gav os lejlighed til at stikke af fra ham endnu en gang. Og klappe hinanden på skuldrene. Og det skal man ikke undervurdere.

Vi var faktisk temmelig langt foran, da vi henad 18-tiden nåede Gilleleje, og vinden igen døde totalt. Et stykke tid forinden var den ene af gasterne på nippet til at begå mytteri og forgreb sig i frustration på en kvart flaske gammel dansk og nogle øl og begyndte at kræve rødvin og gentage sig selv ret så monotont. Da havde vi nu også været på vandet i mange timer. Heldigvis faldt han dog i søvn som en frø på den ene køje. Og vågnede senere op forbavsende frisk.

Længe lå vi i vindstille ud for Gilleleje Havn. Der var knap styrefart i båden, men vi prøvede at gå udad og chancede på, at vinden ville komme strygende ned fra Kattegat. Samtidig så vi til vores store irritation et større felt både sejle frem til Gilleleje på den sidste vind uden at kunne gøre noget

som helst. Blandt dem var vores gode konkurrent Banneren. Vi blev ringet op inde fra havnen af gæsten fra sidste år, som ferierede med familien og morede sig med at bage varme boller og kigge ud på os. Han fortalte, at flagene nu så småt var begyndt at blafre inde ved havnen. Og at vinden faktisk var drejet 180 grader. Ned med spiler og op med genua. Så var vi parat til de sidste 10-12 sømil.

Irriterende nok begyndte de sidst ankomne både, der lå lige ud for havnen, at sejle først. Deriblandt Banneren. Vi fightede alt, hvad vi havde tilbage i kroppene. Det var ikke ret meget. Og vi krydsede i bælgmørke frem mod Helsingør. Vi blev noget distraheret af et mærkeligt hvidt lys, der bevægede sig. Det viste sig at være en meget stor X'er til mange millioner, der havde tændt ankerlyset i stedet for lanterne. Han burde være disket. Desværre løb den stedkendte Banner fra os igen og skar målstregen et par minutter før os.

Vi kom i mål kl. 1.06 natten til mandag som en ærefuld toer i vores løb. Da havde vi sejlet i 61 timer og 6 minutter, ca. 30 timer mere end året før. Aldrig har vi krydset så meget så længe. Men vi kom i mål. Og det lykkedes kun for under en tredjedel af alle startende både. Og kun for dem, der kunne sejle pænt tjept.

Så i år vil gerne have lidt mere vind. For vi stiller selvfølgelig op igen. Og så skal Banneren få bølgebank.